

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Ioana Duda

Maria Magdalena

EDITURA
HERG BENET

Cuprins

Capitolul 1	9
Capitolul 2	23
Capitolul 3	56
Capitolul 4	103
Capitolul 5	126

Capitolul 1

Dilemă amoroasă

Oare există Rai al poveștilor de iubire?

Poate da...

Și ele se duc acolo atunci când mor.

Am ucis. Și dacă aş avea un strop de moralitate ori bun simt, mi-ar părea rău. Ar trebui să îmi pară rău. Dar nu simt nimic. De mult nu mai simt nimic. Și ar trebui să mă căiesc. Pentru că am ucis singura femeie care m-a iubit cu adevărat. Singura care a lăsat tot – casă, familie, prieteni – și m-a urmat în cocina aia în care am trăit ani de zile. Și în care aş fi trăit și acum, dacă nu aş fi decis că, de când ea nu mai e, sunt mort și nimic nu mai contează. Pot deveni un om normal. Ca în Trainspotting: „Choose life“.

Cocina aia, mizerabilă, infectă. Haine îmbibate de pișat uscat de pisică. Și căcat de pisică peste tot. Și farfurii nespălate și ascunse prin toate dulapurile. Și greamuri sparte. Bine că erau sparte pe ici, pe colo. Altfel nu aş fi știut când e zi sau noapte. Erau atât de jegoase, că nu intra niciun pic de lumină. Faianța din baie, spartă. Wece-ul de abia se mai ținea în podea. Hainele nu le spălam cu

săptămânilor. Nici litieră pentru pisici nu aveam. Se pișau și se căcau într-un lighean. Uneori nu schimbam și câte o lună nisipul.

Pentru că nu m-a interesat niciodată. Cât timp veneau tot felul de pizde pe care le vrăjeam pe net, mai dădeau cu mopu', cu aspiratoru'. Mai spălau un vas. Că aşa sunt pizdele. Toate vor să se mărite. și sunt aşa de ușor de „prins“... Le dai un pic de vrăjeală, iar ele *haț*, au picat în cursă. Sunt aşa de ușor de convins. E îndeajuns să le vinzi o iluzie, două și *hap*: ca pelicanul.

Dar ea... Ea doar a venit. și nu a cerut nimic. Doar a început să frece cu clor și dezinfectanți și apoi cu detergent pentru podele. După ani, în casa mea mirosea a lămăie. și am descoperit că aragazul nu e galben, ci alb. Uitasem.

Freca, spăla, curăță și nu îmi cerea nimic. Ah, ba da. Ar fi vrut să o iubesc. și am iubit-o. Bolnav. Iar ea era deja bolnavă. Aș fi vrut să o pot iubi sănătos. Să îi ofer căldura și liniștea pe care le dorea. Am iubit-o, însă, aş cum învățasem: egoist, obsesiv, nevrotic și cu multă răceală. Uitasem să mângâi. Parcă mă mângâiaseră și pe mine mama și bunica de câteva ori. Nu mai țin minte. Dar aşa trebuie să fi fost. Doar orice mamă și bunică își mângâie copiii. Tații, mai puțin. Tații trebuie să muncească și să aducă bani în casă. și tații trebuie să cumpere cărți pe care ar vrea să le citească și copiii lor. și tații mai beau o bere cu fiili lor, când aceștia cresc și, dacă fac prostii, le iau apărarea în fața mamelor disperate, pentru că nu mai știu ce să facă atunci când copiii lor fug de acasă, se îmbată, le distrug apartamentul la cheful de majorat, fură bijuterii din casă și le vând ca să plece în Vamă, pe munte sau să cumpere băutură.

Pe Valentina am iubit-o mai mult decât pe jigodia de maică-mea. Pe ASTA, ultima, ar fi trebuit să o omor.

I-am citit toate cărțile. Îmi amintesc tot. A povestit exact cum s-a întâmplat. A mai uitat câteva detalii. Nu-i nimic. Mi le amintesc eu. Nu am reușit să uit nimic, cu toate că au trecut vreo opt ani. A fost singura care mi-a cumpărat tricouri colorate. „Arăți ca o înghețată acum“. Așa mi-a spus. și mi-a cumpărat pantofi sport, de ziua mea. Doar javra de maică-mea a mai făcut aşa ceva. Dar aia consideră că are o datorie față de mine. Doar m-a născut.

Da, pe ea ar fi trebuit să o ucid. Dar, pulă mea, o iubesc. E mama. Orice mi-ar face. Din cauza ei, și apoi a mea, nu mai pot să iubesc. Nu mai mult decât am iubit-o pe ea.

Dacă aş putea plânge de mila altcuiva, în afară de a mea, aş plânge. Mi-ăș turna cenușă în cap. M-ăș căi. M-ăș îneca în lacrimi. Aș face tot ce-i mai patetic.

Ar fi trebuit să merg după ea atunci. Să îi dorm pe preș. Să îi sărut picioarele. Tânările. Mâinile. Să o aştept zi după zi după zi în fața biroului, până m-ar fi iertat. De fapt, citind, cred că m-a și iertat deja. Iar dacă s-ar fi întors, aş fi pedepsit-o aspru. Pentru că nu mai știu de mult ce e blândețea, înțelegerea, bunătatea. Habar nu am ce înseamnă să ierți. Mă pedepsesc de atâția ani.

Hm! Ea are un înger păzitor. Bineînțeles. Pentru oamenii ca ea, ar trebui să se inventeze o lume aparte, în care să fie apărăți de orice fel de suferință. Ea plângă la piesele de teatru! Îmi pupă picioarele. Ea, mie... și mă credeam nemuritor. Ar fi trebuit să fac toate astea, dacă nu aş fi atât de orgolios. Pe mine m-a părăsit până și îngerul meu păzitor. Sau e beat. Sau s-a dus la altul, că și-a dat seama

că nu are ce face lângă mine. Eu nu mai pot fi salvat. Nici nu vreau.

Dar am citit cartea ei, a doua, cea în care vorbește despre noi, și simt nevoia să mă scuz. Să nu luati de bun nimic din ceea ce spun. Mint de atâtă timp și pe toată lumea, că nici eu nu mai știu care e adevărul. Am mințit atât de mult în viața mea, încât nu mai știu ce-i adevărat și ce am plăsmuit, și astă din nevoia de a merge și eu, cumva, mai departe.

M-am născut în urmă cu... 43 de ani. Cred... Da. 43. Nu îmi mai amintesc foarte bine, pentru că sunt mai mereu beat. De când a plecat, nu știu dacă a trecut vreo noapte în care să nu termin cel puțin 4-5 sticle cu vin. Din ăla scump. Că îmi permit, mai nou. Oricum, beau mult. Poate într-o zi o să mor înecat în propria-mi vomă. Sau intru în comă alcoolică. Mi-a zis într-o zi: „Tu, probabil, o să ajungi un boschetar“. Probabil avea dreptate. Dacă ar pleca astă de lângă mine și ai mei ar muri, probabil o să mor. Poate de foame. Poate o să mă mănânce șobolanii. Sau gândacii. Sau intru în comă alcoolică și nu mă mai trezesc.

Ea ar fi trebuit să plece chiar atunci, în seara aia în care i-am spus: „Ce privire frumoasă ai! De Om. Nu ca mine, de jigodie“. A fost primul semnal pe care i l-am dat. Dar am fost prea egoist să o alung. Si o iubeam. Cât mai puteam eu iubi. Puteți să spuneți ce vreți: că în iubire nu există egoism, posesie, ego, orgoliu. Cine sunteți voi să îmi ziceți ce-i iubirea pentru mine? Eu aşa am învățat.

Nu am putut să o iert pentru avort. Ceva timp. Iar când am iertat-o, am crezut că e prea târziu. Că nu mai are niciun rost. Tot ea mă suna. Să îi răspund și să îi spun ce?

Oricum eram beat de fiecare dată când îmi scria sau mă suna. Ori futeam vreo puștoaică.

Dar să începem cu începutul. Mama e o jigodie. Pe care o urăsc și o iubesc. Aș vrea să nu o iubesc, dar aşa cum i-am spus și ei, nu mamei, ei, Valentinei, orice s-ar întâmpla, legăturile dintre mamă și copil nu se pot rupe. Oricât am vrea. Oricât ar vrea alții. E un dat.

M-a părăsit când eram mic și apoi a venit să mă ia din universul bun și cald pe care bunicii mi-l creaseră și m-a adus în orașul ăsta nenorocit. M-a rupt din ea și apoi m-a rupt din bunicii mei și nu înțeleg de ce dracu' m-au făcut. Că aşa se făcea, poate. Atunci când au aflat că e însărcinată, prietenii i-au întrebat pe ea și pe tata când au avut timp să mă conceapă. Cam atât de mult timp stăteau împreună. Munca. Munca era cea mai importantă pentru ei. Ea, ea trebuie să ia toate deciziile, fără să îi pese dacă e bine sau nu pentru ceilalți.

M-a adus înapoi doar pentru că se simțea vinovată că mă lăsase la bunici. Sau pentru că trebuia să vin la școală și nu voia, vezi Doamne, ca fiul ei, singurul moștenitor, să învețe într-un oraș de provincie. Na. Acum mă piș pe pământurile și casele ei. O să crească bălării peste ele. Si o să cadă la pământ. Sau m-a luat de acolo pentru că voia să se răzbune pe bunica. Oricum ar fi, numai la ea s-a gândit. Sunt sigur.

Bunica... Doar în Valentina am mai regăsit frumusețea aia demnă a bunicii mele. Forța aia care făcea totul să graviteze în jurul ei. Eram fascinat văzând cum le suportă pe toate și freacă podele, aragaz, gresie, faianță, merge la birou și vine înapoi și freacă din nou. Si apoi își mai găsea o oră, două să citească, să povestim, să mă iubească.

Femeia asta putea să facă tot ce își dorea. Parcă era atomul pământului. Cu siguranță era atomul lumii noastre.

A fost prima femeie alături de care m-am simțit din nou în siguranță, aşa cum se întâmpla pe când locuiam la bunicii mei. Singura care m-a făcut să mă simt acasă.

Focoasă. Pătimășă. Îi sărea repede țandăra și ne cerem de ieșeau scânteii. De atâtea ori i-aș fi futut câteva. Aș fi dat-o cu capul de pereți. Aș fi scuipat-o. Și asta dura vreo două minute. În restul de 23 de ore și 58 de minute, o iubeam. Inclusiv pentru că știa să se certe. După două minute, mă reîndrăgosteam de focul ăla din ochii și de pe buzele ei. Avea principii și le apăra. Cu patimă.

Cu ea puteam vorbi. Orice. Nu se dădea înapoi. Iar de ascultat nimeni nu mă asculta ca ea. Așa, cu tot sufletul. De parcă mersul întregii lumi depindea de ceea ce spuneam eu acolo. Tămpenii. Minciuni. Mai ales când eram beat. Și nu i-a păsat. De atâtea ori m-a prins cu minciuna... Și m-a iertat. Am pus-o în situații grele. Umilitoare. Pe ea, care era o prințesă. Pe toate le-a suportat și până la urmă mă lua în brațe și îmi spunea că mă iubește. Atunci mi se părea că și eu reușesc să mă iert.

Am iubit-o. Ce rahat spun? Încă o iubesc. Speram să o văd în fiecare zi, până la sfârșitul vieții, acolo, lângă mine. Aș fi dat foc pământului și aș fi ucis pentru ea. Dar acum, că stau să mă gândesc, îmi era aşa ușor să comit violențe. Ar fi trebuit să o iubesc duios și bland. Și acum... acum degeaba știu.

Acum mă uit la femeia asta, care doarme liniștită în dreapta mea, habar nu are lângă ce monstru doarme, și îmi dau seama că nu simt pentru ea decât milă. Și un pic de scârbă.

Aș putea să o ucid chiar acum. I-aș pune perna pe față. Sau aș putea să îi înfig un cuțit în inimă. Ori să torn benzina pe ea și să îi dau foc. Sau aș putea pur și simplu să o părăsesc.

Aș putea face toate acestea și probabil nu aș avea nicio mustare de conștiință. Dar Valentina o iubește. Iar pentru Valentina, acum că am înțeles tot, sunt în stare să îi dau foc și lui Dumnezeu. Sau sunt în stare să rămân lângă femeia asta cu care sunt căsătorit de atâtia ani, fără să o iubesc. Poate, până la urmă, nu eu am ucis-o pe ea. Ci ea pe mine. Săptămâna trecută, a doua oară. Iar de data asta e definitiv. Cercul s-a închis. Simt și eu. Atât mai sunt în stare să simt: când mor definitiv.

Sunt diavolul. Știu. Mă hrănesc din lumina altora. Și pe Valentina o iubesc cu încrâncenare și obsesiie. Nu voi am decât să se despartă de Adrian. Iar eu să o părăsesc, dracu', pe asta. Să moară, dacă vrea. Nu mi-ar fi păsat.

Sigurele momente în care am văzut o licărire de lumină au fost când am întâlnit-o și reîntâlnit-o apoi pe Valentina. Atunci, în gară, și săptămâna trecută, în restaurant.

Stabilisem să mă întâlnesc cu Ana în restaurantul fișos de pe Victoriei. De acum îmi permitteam. Aveam un job bun, un salariu baban, mașină și șofer, cele mai tare costume și nu mă interesa că le aveam. Cred că, de fapt, tot ceea ce făcusem după plecarea Valentinei era să îi demonstreze, în mine, că puteam. Puteam să le am pe toate. Aș fi putut să îi ofer o viață exact aşa cum merita.

Ana, o fetiță pe vremea când am cunoscut-o, a fost o victimă sigură. Am luat-o de nevastă ca să mai scap de gura lor mei, care de ani de zile aveau impresia că o să devin